

PAUL RINK. † † † † † † † † †
DOOR P. A. HAAXMAN JR.

Als men van uit Den Haag drie provincies heeft doorgespoord tot in het meest noord-westelijke hoekje van Gelderland, is men te Hattem, een van die pittoreske oude steden, meer platteland dan stad, die langs lijnen van geleidelijkheid hun bestaan voortzetten ver, zeer ver van het rumoer daar buiten, en die eerst aan de buitenwereld ontdekt worden, wanneer een toren, poort of walmeer voor slopen moet worden behoed, of bijaldien een artist er heen trekt om de intieme schoonheden en eigenaardigheden van land en volk te bestudeeren. Wel leert men in de boeken van aardrijkskunde, dat Hattem gunstig gelegen is aan den IJsel en aan 't spoor, maar in werkelijkheid blijkt dat slechts in zoover waar, dat men van uit het station Hattem het stadje vreedzaam kan zien liggen, leunende tegen het hoog geboomte van de aloude heerlijkheid Moolecate, oudtijds Meulekaten, en dat men voorbij varende langs de rivier, in de verte een dijk bespeurt, waarboven de oude toren meer zwaarmoedig dan statig zijn spits verheft. Alleen bij zeer hooge waterstanden stroomt het IJselwater over de breede uiterwaarden of oude stadswaai, Homoet genaamd, door Vorstin Eleonore aan de Hattemers geschonken, en bemerken de bewoners dat zij werkelijk een rivier in hun nabijheid hebben. Intusschen, hoe afgezonderd ook, zijn de Hattemers volstrekt niet afkeerig van aanraking met de buitenwereld. In tegenstelling met de Zaankanters, die nog in den zeer modernen tijd, uit vrees voor gemeenschap met het ruwe matrozevolk, een kanaal voor handel en nijverheid afwezen, hebben die

van Hattem een kanaal gegraven dat het stedeke met Zwol verbindt. Zonder dat ware Hattem gemoedelijk ingedommeld als de schoone slaapster in 't bosch.

Schoon is dat plekje Geldersche uithoek in buitengewone mate. Pittoresk gelegen langs de bosschen der heerlijkheid Moolecate, waar sedert eeuwenheugenis het edele geslacht der van Heeckerens zijn vaste burcht heeft, bezit

Hattem een van de fraaiste kerken uit den romaanschen tijd, door de zorgen van De Stuers en van zijn kunstzinnigen vriend den archivaris Hofer voor ondergang bewaard; herinnert er een fraai brokstuk van den vroegeren walmeer, waarbinnen genoemde heer Hofer zijn nestje heeft gebouwd, aan Hattem's middeleeuwsche glorie; doet het in natuurschoon niet onder voor de gezegendste